

Илия — Номер четири

Робство

Jeff Pippenger

2023-10-01

Свидетелството на Илия започва, когато той заявява, че няма да има дъжд, освен по негово слово, в продължение на три години и половина.

И Илия Тесвиецът, от жителите на Галаад, каза на Ахав: Заклевам се в живота на Господа, Израилевия Бог, пред Когото стоя, че през тия години няма да има ни роса, ни дъжд, освен според моето слово. 3 Царе 17:1.

Тези три години и половина представят историята на Тиатир от 538 до 1798 година. През 1798 година, в края на периода на суша, Илия призовава Ахав на Кармил. Вестта на първия ангел извести часа на Божия съд на 22 октомври 1844 година. Вестта на първия ангел беше заповедта към Ахав да свика целия Израил на Кармил.

И стана, когато Ахав видя Илия, Ахав му каза: Ти ли си, който смущаваш Израил? А той отговори: Аз не съм смущавал Израил, а ти и домът на баща ти, понеже оставихте заповедите на Господа и ти последва Ваалимите. И така, прати сега и събери при мене целия Израил на планината Кармил, и четиристотин и петдесетте пророци на Ваал, и четиристотинте пророци на ашерите, които ядат от трапезата на Езавел. И Ахав прати до всички израилтяни и събра пророците на планината Кармил. Тогава Илия се приближи до целия народ и каза: Докога ще куцате между две мнения? Ако Господ е Бог, следвайте Него; а ако Ваал — тогава следвайте него. И народът не му отговори ни дума. 3 Царе 18:17–21.

Целият Израил бе събран на Кармил по времето на Илия, което от своя страна представляваше историята на Уилям Милър, когато трите църкви от трета глава на Откровение бяха събрани заедно. Църквата, която първоначално бе избягала в пустинята през 538 година, за да се спаси от гонението на Езавел, както е представена от църквата в Тиатир, излезе от пустинята като поколението, което трябваше да бъде изправено пред вестта на Илия, представен от Уилям Милър. Тогава земният звяр отвори устата си и погълна потока на гонението, изпратен против нея в продължение на хиляда двеста и шестдесет години.

И земята помогна на жената; и земята отвори устата си и погълна реката, която змейът бе изхвърлил от устата си. Откровение 12:16.

В пророчеството „говоренето на една нация“ е действието на нейните законодателни и съдебни власти, а през 1789 г. Съединените щати утвърдиха божествения документ, който е Конституцията на Съединените щати, като по този начин защитиха правата и свободата, необходими, за да осигурят защита от преследването както на царете на Европа, така и на отстъпилата Католическа църква.

„Говоренето на нацията е действието на нейните законодателни и съдебни власти.“
Великата борба, 443.

През 1789 г., тъкмо преди да започне пророческата роля на Съединените щати като шестото царство в библейското пророчество, то говореше като агне, но при неделния закон ще говори като змей.

И видях друг звяр, който излизаше от земята; и той имаше два рога, подобни на агнешки, а говореше като змей. Откровение 13:11.

Началото и краят на земния звяр са белязани от неговото говорене. През 1798 година Ахав свиква целия Израил на планината Кармил, където Илия ще постави изпитание, за да докаже на наблюдаващите дали Богът на евреите или богът на Езавел е истинският Бог. Езавел имаше четиристотин и петдесет пророци на Ваал и четиристотин пророци на ашерите. Лъжливият бог Ваал беше мъжко божество, а лъжливият бог Астарта беше женско божество.

Тези две категории лъжепророци представляват съчетанието на църква и държава, защото в пророчеството, когато мъж и жена са представени заедно, жената представлява църква, а мъжът — държавата. Илия бе превъзхождан числено в съотношение осемстотин и петдесет към един, когато се изправи срещу нечестивото съчетание на църква и държава, както е представено от женските и мъжките лъжливи божества, а също и от брака между Ахав и Езавел. Илюстрацията на Ахав и Езавел за църква и държава представлява покварата на рога на републиканството, а Ваал и Астарот представляват покварата на протестантския рог.

Предметът беше протестът на Илия срещу покварената религия, представена от Тиатир в Откровение, втора глава. Илия представляваше един протестант, защото единственото определение за протестант е човек, който протестира срещу Рим. Протестът на Илия представлява протест срещу съчетаването на църква и държава, осъществявано чрез нечестивия съюз между една покварена държава и една покварена църква.

Но имам няколко неща против теб, защото оставяш оная жена Езавел, която нарича себе си пророчица, да поучава и да съблазнява Моите слуги да блудстват и да ядат идоложертвено. И дадох ѝ време да се покае за блудството си; но тя не се покая. Ето, ще я хвърля на легло, а и онези, които прелюбодействат с нея — в голяма скръб, ако не се покаят за делата си. Откровение 2:20–22.

Яденето представлява вестта, която приемате, а вест, принесена в жертва на идоли, представлява доктрините на католицизма — самия символ на мерзостното идолопоклонническо поклонение. Божият народ през Тъмните векове бе стигнал дотам да приеме много от езическите доктрини на католицизма, и особено поклонението на слънцето.

Блудът е незаконна връзка и в пророчески смисъл представлява самата същност на онова, което Конституцията забранява: съчетанието на църква и държава. Ахав беше в незаконна връзка с Езавел, защото като цар на Израил той не трябваше да се жени за езическа княгиня. Исус определи Йоан Кръстител като Илия, а Йоан също се изправи срещу същата нечестива

връзка, когато изобличи Ирод за това, че бе взел за жена Иродиада, жената на брат си.

Защото Ирод беше хванал Йоан, вързал го и го хвърлил в тъмница заради Иродиада, жената на брат му Филип; понеже Йоан му казваше: Не ти е позволено да я имаш. Матей 14:3, 4.

Сблъсъкът на Илия с Ахав и Езавел предобразяваше сблъсъка на Йоан с Ирод и Иродиада, защото и двете взаимоотношения представляваха незаконно съчетание на църква и държава. Заедно те представят Илията вест на сто четиридесет и четирите хиляди, която се изправя срещу папството (Езавел и Иродиада), десетте царе, които представляват Обединените нации (Ахав и Ирод), и Съединените щати, които представляват лъжепророка (лъжепророците на Кармил и Саломия, дъщерята на Иродиада).

Пророческата сцена на Кармил включва защитата, извършена от Илия, на Конституцията на Съединените щати, която закрепва принципа за отделянето на църквата от държавата.

И стана, когато Ахав видя Илия, Ахав му каза: Ти ли си, който смуцава Израил? А той отговори: Не аз смуцавам Израил, а ти и домът на баща ти, защото вие оставихте заповедите на Господа и ти последва Ваалимите. 3 Царе 18:17, 18.

Конституцията установи, че двата рога на републиканизма и протестантизма винаги ще останат отделени един от друг. Но Откровението посочва, че когато Съединените щати в крайна сметка проговорят като змей, това ще стане, когато отстъпилите църкви на Съединените щати вземат властта и се съединят с отстъпилото правителство.

„Но що е „образът на звяра“? и как трябва да бъде създаден? Образът се прави от двурогия звяр и е образ на звяра. Той се нарича също и образ на звяра. Следователно, за да разберем какъв е образът и как трябва да бъде създаден, трябва да изследваме характеристиките на самия звяр — папството.

„Когато ранната църква се поквари, като отстъпи от простотата на евангелието и прие езически обреди и обичаи, тя изгуби Духа и силата Божия; и за да владее над съвестта на народа, потърси подкрепата на светската власт. Резултатът бе папството — църква, която управляваше силата на държавата и я използваше, за да прокарва собствените си цели, особено за наказване на „ереста“. За да могат Съединените щати да създадат образ на звяра, религиозната власт трябва дотолкова да овладее гражданското управление, че властта на държавата също да бъде използвана от църквата за постигане на нейните собствени цели.“ Великата борба, 443.

Илия на планината Кармил представляваше делото на милеристите, а милеристите бяха утвърдени като истинския пророк, за разлика от онези, които неотдавна бяха излезли изпод влиянието на католицизма, но чрез отхвърлянето си на светлината на първия ангел избраха да се върнат към Рим. Така вестта на втория ангел през пролетта на 1844 година се състоеше в това да определи протестантските деноминации като дъщери на Вавилон, а милеристите — като истинския протестантски рог.

Когато Бог изведе древния Израил от робството в Египет и през водите на Червеното море, Той започна един последователен процес на изпитване, който започна с изпитанието на небесната манна.

„Върху нас сияе натрупаната светлина на миналите векове. Разказът за забравянето на Израил е бил запазен за наше поучение. В този век Бог е прострял ръката Си, за да събере при Себе Си народ от всяка нация, племе и език. В адвентното движение Той е действал за Своето наследство, както е действал и за израилтяните, когато ги е извеждал от Египет. При голямото разочарование от 1844 година вярата на Неговия народ беше изпитана, както беше изпитана и вярата на евреите при Червеното море.“ Свидетелства, том 8, с. 115, 116.

Разочарованието от 22 октомври 1844 г. доведе до разбирането за небесното светилище, което тогава представи изпитанието на съботата, така както изпитанието с манната стана първото от поредица от десет изпитания за древния Израил.

„Господ ми даде следното видение през 1847 година, докато братята бяха събрани в събота в Топсъм, щата Мейн.“

„Усетихме необичаен дух на молитва. И докато се молахме, Светият Дух слезе върху нас. Бяхме много щастливи. Скоро се откъснах от земните неща и бях обгърната във видение за Божията слава. Видях ангел да лети бързо към мен. Той скоро ме понесе от земята към Светия град. В града видях храм, в който влязох. Преприях през една врата, преди да стигна до първата завеса. Тази завеса бе вдигната и аз преприях в светилището. Там видях кадилния олтар, светилника със седемте светила и трапезата, върху която бяха присъствените хлябове. След като съзерцавах славата на светилището, Исус повдигна втората завеса и аз преприях в Светая Светих.“

„В Светая Светих видях ковчег; горната му част и страните му бяха от най-чисто злато. На всеки край на ковчегата имаше по един прекрасен херувим, с крилете си прострени над него. Лицата им бяха обърнати едно към друго и гледаха надолу. Между ангелите имаше златна кадилница. Над ковчегата, където стояха ангелите, имаше извънредно ярка слава, която изглеждаше като престол, където обитаваше Бог. Исус стоеше до ковчегата, и когато молитвите на светиите се издигаха към Него, таманът в кадилницата димеше, и Той възнасяше техните молитви със дима на тамана към Своя Отец. В ковчегата бяха златната стомна с манна, Аароновият жезъл, който беше разцъфнал, и каменните плочи, които се сгъваха заедно като книга. Исус ги отвори и видях Десетте заповеди, написани върху тях с Божия пръст. На едната плоча имаше четири, а на другата — шест. Четирите на първата плоча сияеха по-ярко от другите шест. Но четвъртата, заповедта за съботата, сияеше над всички тях; защото съботата беше отделена, за да се пази в почит към свящото Божие име. Святата събота изглеждаше славна — ореол на слава я обкръжаваше отвсякъде. Видях, че заповедта за съботата не е била прикована на кръста. Ако беше, тогава и другите девет заповеди бяха; и ние сме свободни да престъпваме всички тях, също както да престъпваме четвъртата. Видях, че Бог не е променил съботата, защото Той никога не се променя. Но папата я беше променил от седмия на първия ден на седмицата; защото той трябваше да промени времена и закони.“ Ранни писания, 32.

Когато протестантите излязоха от Тъмните векове през 1798 г. и книгата на Даниил бе разпечатана, шестото царство на библейското пророчество, двурогият земен звяр от Откровение тринадесета глава, започна своя ход през пророческата история.

Протестантизмът бе основан върху свещения документ, наречен Светата Библия, а републиканизмът бе основан върху свещения документ, наречен Конституцията. Бог бе извел Своята църква в пустинята от Тъмните векове, но както при древния Израил по време на египетския период на робство, заповедта за съботата бе забравена. Както Израил премина през Червеното море по пътя си към даването на закона при Синай, така съвременният Израил прекоси Атлантическия океан по пътя си към 22 октомври 1844 г., когато законът щеше отново да бъде открит. Господ отново издигаше народ, който щеше да бъде пазител на Неговия закон, пазител на Неговите пророчески откровения и който щеше да носи мантията на протестантизма. На древния Израил бяха дадени двете плочи на Десетте заповеди като символ на тяхното дело да бъдат пазители на Неговия закон, а на съвременния Израил бяха дадени двете плочи на Авакум като символ на тяхното дело като пазители на Неговото пророческо Слово.

Съвременният Израил трябваше да носи и двата набора от по две плочи, когато представяше на света вестта на третия ангел — вестта, провъзгласявана от онези, които носят мантията на протестантизма. Протестантизмът, който излезе от Тъмните векове, тогава беше непълен, както и древният Израил, когато преминаваше през Червеното море. Протестантизмът бе изповядвал девиза „Библията и само Библията“, но имаше непълно разбиране за Божието Слово вследствие на векове, през които бе поглъщал езическите учения на римокатолицизма (неща, принесени в жертва на идоли). Бог бе постановил истинският протестант да представя цялото Божие Слово, както е символизирано от „закона и пророците“ — двата набора от по две плочи, които представят както делото на Божия народ, така и Божия характер. Делото на първия ангел беше да произведе един истински протестантски народ, който да бъде едновременно пазител на Неговия закон и на Неговото пророческо Слово.

„Бог е призовал Своята църква в този ден, както призова древния Израил, да стои като светлина на земята. Чрез могъщия сатър на истината, чрез вестите на първия, втория и третия ангел, Той ги е отделил от църквите и от света, за да ги доведе в свещена близост до Себе Си. Направил ги е пазители на Своя закон и им е поверил великите истини на пророчеството за това време. Подобно на светите слова, поверени на древния Израил, това е свещено поверение, което трябва да бъде съобщено на света. Трите ангела от Откровение 14 представят хората, които приемат светлината на Божиите вест и излизат като Негови пратеници, за да прогласят предупреждението по цялата ширина и дължина на земята.“ Свидетелства, том 5, 455.

Предупреждението, което трябва да бъде прогласено от онези, които са били определени като пазители на двата набора от две плочи, е против приемането на белега на католицизма. Този протест е срещу незаконната връзка между Ахав и Езавел и бе представен от Илия на планината Кармил. Даването на двете каменни плочи на планината Синай бе предобраз на даването на двете платнени плочи на Авакум в историята от 1842 до 1849 година. Двете

плочи на Авакум са символ на заветната връзка между Бога и Неговия протестантски народ. Да се отхвърлят тези плочи би било същото като древният Израил да отхвърли Божия закон.

Милеритите влязоха в Пресвятото място и приеха светлината относно съботата, но изпитателният процес още не беше завършен. Едновременно с това рогът на републиканизма преминаваше през същата тази история. И двата рога щяха да достигнат важен етап в своя съвместен ход през 1863 година.

Илиевата вест на Милър произведе прогресивен процес на очистване с предвидената цел да установи протестантския рог, а в същата тази история републиканският рог бе въвлечен в прогресивен процес на политическо развитие. И двата рога са върху същия земен звяр, следователно те трябва да вървят в съзвучие през цялата история на земния звяр.

Първата пророческа характеристика на републиканския рог на земния звяр беше действието да въведе Конституцията в сила през 1789 г. През 1798 г. (времето на края, когато книгата на Даниил беше разпечатана) земният звяр щеше да проговори за първи път като шестото царство на библейското пророчество. 1798 г. беше началото на Съединените щати като шестото царство на библейското пророчество, и говоренето, което се извърши в началото на историята на земния звяр през 1798 г., щеше да предобрази последния път, когато шестото царство ще проговори, а това време е представено като гласа на змея. Когато разглеждаме законите, приети от републиканския рог в Съединените щати през 1798 г., трябва да очакваме да видим предобраз на законите, които ще бъдат приети във връзка с неделния закон, когато Съединените щати проговорят като змей. Докато разглеждаме следните четири закона, запитайте се дали четирите закона, приети през 1798 г., носят пророческия печат на Алфа и Омега?

През 1798 г. Съединените щати приеха няколко значими закона, известни като Законите за чужденците и подстрекателството към бунт. Тези актове представляваха поредица от четири закона, приети от Конгреса, контролиран от федералистите, и подписани от президента Джон Адамс, втория президент на Съединените щати и бивш вицепрезидент на Джордж Вашингтон.

Законът за натурализацията: Този закон удължи изискването за пребиваване на имигрантите, за да станат граждани на САЩ, от 5 на 14 години. Той бе насочен преди всичко към ограничаване на влиянието на новопристигналите имигранти, които често бяха свързани с опозиционната партия — Демократическите републиканци.

Законът за чуждестранните приятели: Този закон упълномощаваше президента да депортира неграждани, смятани за заплаха за сигурността на Съединените щати в мирно време. Той позволяваше на президента да задържа и депортира всеки негражданин, когото счита за опасен.

Законът за вражеските чужденци: Този закон предвиждаше задържането, ограничаването и депортирането на граждани на държави, намиращи се във война със Съединените щати. Той беше приет като предпазна мярка в напрегнатата атмосфера на края на 1790-те години.

Законът за подстрекателството: Това е най-спорният от Законите за чужденците и подстрекателството. Той превръщаше в престъпление публикуването на „лъжливи, позорящи и злонамерени“ писмени материали срещу правителството или неговите длъжностни лица с намерението да ги оклевети или да ги изложи на обществено презрение. Критиците виждаха в това пряко посегателство срещу свободата на словото и печата.

Законите за чужденците и подстрекателството бяха крайно противоречиви и предизвикаха значителна съпротива от страна на Демократично-републиканците, които смятаха, че тези закони нарушават основни конституционни права и са насочени срещу тяхната политическа партия. Те твърдяха, че законите представляват посегателство върху Първата поправка, която защитава свободата на словото и печата. В крайна сметка тези закони изиграха роля в изборите от 1800 г., когато Томас Джеферсън и Демократично-републиканците спечелиха президентството и Конгреса, което доведе до отмяната на Закона за подстрекателството.

Демократическо-републиканската партия считаше, че тези закони нарушават основните права, отстоявани от Конституцията, и също така вярваше, че законите са насочени срещу противоположната политическа партия. Няма значение, че тези закони бяха отменени или по-късно изгубиха действието си; Алфата и Омегата илюстрира края чрез началото. В историята, когато тези закони бяха приети или „изговорени“ в закон, на Федералистката партия се противопоставяше една партия, наречена Демократическо-републиканци. Развитието на Демократическо-републиканската партия в крайна сметка поражда Републиканската партия. Политическа партия, формирана главно въз основа на позиция против робството.

Историците определят 1863 година като самия централен момент на гражданската война — война, основана върху въпроса за робството. 1863 година е също така и ориентир за новите знаменосци на протестантския рог, които тогава отхвърлиха първото времево пророчество, дадено на Милър от ангели (пророчеството за „седемте времена“ от Левит, двадесет и шеста глава). Дали е просто съвпадение, че пророчеството за седемте времена се оказва основано именно върху законите за робството, изложени в предходната глава на Левит?

„Проклятието“, обозначено чрез „седемте времена“, беше обещанието, че ако заветните закони на двадесет и пета глава бъдат нарушени, тогава Израил ще завърши своята история, връщайки се отново в робството, от което беше изведен, когато започна своето пътуване при Червеното море.

От 1798 до 1863 г. политическата партия, която беше Демократическо-републиканската партия, премина през поредица от прочиствания или пресявания. От 1798 г. нататък, и особено от 11 август 1840 г. нататък до 1863 г., милеристкото движение премина през поредица от прочиствания и пресявания.

Демократическо-републиканската партия, която беше една от ранните политически партии в Съединените щати, не се преобрази пряко в съвременната Републиканска партия в днешния ѝ вид. Вместо това с течение на времето тя претърпя поредица от промени и разделения, които в крайна сметка доведоха до формирането на няколко различни

политически партии преди появата на Републиканската партия.

Демократично-републиканската партия, често свързвана с Томас Джеферсън и Джеймс Мадисън, е основана в края на XVIII век като отговор на Федералистката партия.

Демократично-републиканците подкрепяха стриктно тълкуване на Конституцията, правата на щатите и интересите на аграрните среди.

Въпреки това до 1820-те години Демократическо-републиканската партия започна да се разпада по регионални и идеологически линии. Основното разцепление настъпи по време на Ерата на добрите чувства (1817–1825), когато липсваше силна опозиция срещу президентството на Джеймс Монро. Този период на политическо спокойствие допринесе за упадък на Демократическо-републиканската партия. В крайна сметка партията се раздели на няколко фракции и се разви в следните политически групи:

Демократическа партия: Последователите на Андрю Джаксън, който през 1829 г. става седмият президент, образуват Демократическата партия. Джаксъновите демократи подкрепят силна изпълнителна власт, експанзия на запад и по-широко изборително право за белите мъже.

Национална републиканска партия: Тази партия възникна като реакция срещу президентството на Андрю Джаксън и по-късно се сля с други антиджаксънови фракции, за да се превърне в Партията на вигите. Националните републиканци като цяло подкрепяха по-силно федерално правителство и икономическо развитие.

Антимасонска партия: Това беше краткотрайна политическа партия, възникнала през 1820-те години, главно в отговор на опасения относно влиянието на потайното масонско братство. Тя привлече в редовете си някои бивши демократи-републиканци.

Партията на вигите: Сформирана през 1830-те години, вигите включваха бивши национални републиканци, антимасони и други опозиционни групи. Те се отличаваха с противопоставянето си на джаксъновата политика, с подкрепата си за силно федерално правителство и с насърчаването на индустриалното и икономическото развитие.

Съвременната Републиканска партия е основана през 1850-те години като пряк отговор на нарастващото секционено напрежение по въпроса за робството. Тя привлича бивши уиги, демократи против робството, членове на Партията на свободната земя и други, които се противопоставят на разширяването на робството в новите територии. Първият кандидат на Републиканската партия за президент, Джон К. Фримонт, се кандидатира на изборите през 1856 г., а първият успешен кандидат на партията, Ейбрахам Линкълн, е избран през 1860 г. Следователно Републиканската партия възниква отделно от демократично-републиканската традиция и има самостоятелна траектория в американската политическа история.

До 1860 г. Републиканската партия избра своя първи президент. Тя се основаваше на коалиция от политически партии, които бяха против робството. През 1863 г. Прокламацията за освобождение „изговори“ робството от съществуване. През 1863 г. републиканският рог, тогава представен от Републиканската партия, „изговори“ робството от съществуване,

докато протестантският рог престана да бъде движение и се превърна в Църквата на адвентистите от седмия ден. Движението на милеритите законно и официално приключи през май 1863 г., и през същата година клетвата на Мойсей, пророчеството за робството, беше отхвърлена. Който има ухо, нека слуша.

В този момент би могло да бъде полезно да се даде кратък преглед на „клетвата на Мойсей“, както е назована от пророк Даниил.

Да, целият Израил престъпи Твоя закон, като се отклони, за да не слуша Твоя глас; затова проклятието се изля върху нас, и клетвата, която е написана в закона на Мойсей, Божия слуга, защото съгрешихме против Него. Даниил 9:11.

Уилям Милър, който бе направляван от Гавриил и други ангели, докато изучаваше Божието Слово, най-напред бе доведен до „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава. Свидетелството на Милър е, че в своето изучаване на Библията той започнал с книгата Битие и следователно очевидно стигнал до Левит много преди да достигне до две хиляди и трите стотин години от Данаил осма глава, четиринадесети стих. Той използвал единствено Библията и конкорданса на Крудън.

Конкордансът на Круден не съдържа препратки към еврейските или гръцките думи, които впоследствие бяха преведени на английски в Библията на крал Джеймс. Милър вземаше предвид „контекста“ на откъса, който изучаваше, за да насочва разбирането си за дадена дума или за даден библейски пасаж. Що се отнася до разбирането му за „седемте времена“, съвсем лесно е да се види, че контекстът за „седемте времена“ в двадесет и шеста глава на Левит е двадесет и пета глава.

Двадесет и пета глава очертава почивката на земята, Юбилея и правилата за робството. Правилата на двадесет и пета глава са част от „закона на Мойсей, Божия слуга“, който произвежда благословение, ако бъде спазван, и „проклятие“, ако бъде нарушаван. В двадесет и шеста глава проклятието на „седемте времена“ се равнява на две хиляди петстотин и двадесет години и е изложено в очевидния контекст на правилата за почивката на земята и на принципите на робството. В двадесет и шеста глава наказанието е наречено „разправата на Моя завет“.

Тогава и Аз ще постъпвам против вас и ще ви наказвам още седем пъти за греховете ви. И ще докарам върху вас меч, който ще отмъсти за нарушението на Моя завет; и когато се съберете в градовете си, ще изпратя между вас мор; и ще бъдете предадени в ръката на неприятеля. Левит 26:24, 25.

В контекста „заветът“, заради който Бог има „разпра“, е заветът, споменат по-рано в двадесет и пета глава. Наказанието на седемте времена е наречено „разпрата на“ Божия „завет“, а „проклятието“, прикрепено към него, е, че Израил ще бъде „предаден в ръката на своите“ врагове, и щом веднъж бъде в земята на враговете си, (както беше Даниил) Израил ще стане роб на враговете си.

Когато Моисей записа Левит двадесет и шеста глава, древният Израил току-що бе избавен от робството на Египет, а принципите на робството, представени в двадесет и пета глава, щяха да донесат или благословение, или проклятие. Древният Израил никога не спазваше предписанията на Юбилея и в крайна сметка и северното, и южното царство бяха разпръснати за „седем времена“ в изпълнение на онова, което Даниил нарече „проклятието на Моисей“.

Заветната връзка между Бога и Израил, започнала с тяхното робство в Египет, завърши с тяхното робство на Асирия и Вавилон. „Седемте времена“ против северното царство приключиха през 1798 г., а „седемте времена“ против южното царство приключиха през 1844 г. Началната точка на двата периода от по седем времена е отбелязана в седма глава на Исаия с пророчество за шестдесет и пет години, провъзгласено от Исаия на юдейския цар Ахаз през 742 г. пр. Хр.

Защото главата на Сирия е Дамаск, и главата на Дамаск е Рецин; и след шестдесет и пет години Ефрем ще бъде съкрушен, тъй щото да не бъде вече народ. И главата на Ефрем е Самария, и главата на Самария е синът на Ремалия. Ако не повярвате, наистина няма да се утвърдите. Исаия 7:8, 9.

Исаия беше посочил, че „в рамките на“ шестдесет и пет години от времето, когато пророчеството беше изречено през 742 г. пр. Хр., северното царство щеше да бъде съкрушено. Деветнадесет години по-късно, през 723 г. пр. Хр., северното царство Израил беше отведено в плен от асирийския цар, а четиридесет и шест години по-късно вавилонският цар отведе южното царство Юда в плен през 677 г. пр. Хр. Пророчеството за шестдесет и петте години дава шест исторически ориентира. Първият е 742 г. пр. Хр., когато предсказанието е изречено. Деветнадесет години по-късно, през 723 г. пр. Хр., северното царство беше отведено в плен от асирийците. Четиридесет и шест години по-късно, през 677 г. пр. Хр., южното царство беше отведено в плен от вавилонците. След това първите две хиляди петстотин и двадесет години, които започнаха през 723 г. пр. Хр., завършиха през 1798 г. След това през 1844 г. завършиха двете хиляди петстотин и двадесет години, които започнаха през 677 г. пр. Хр. От 1844 г. предсказанието се простираше още деветнадесет години до 1863 г., за да завърши цялата пророческа структура, защото когато Алфа и Омега отбеляза деветнадесет години, за да започне пророческата структура, трябва да има деветнадесет години, за да се достигне нейният край.

Древният Израил бе избавен от робството на Египет, а чрез непокорство и северното, и южното царство бяха върнати в робство. Пророчествата преминават отвъд пророческата история на древния буквален Израил към съвременния духовен Израил и, правейки това, темата на всички пророчески ориентира е робството.

Пророчеството в Исаия седма глава бе представено на нечестивия цар Ахаз от Исаия през 742 г. пр. Хр., когато се очертаваше надвисваща гражданска война между севера и юга. Южното царство на Ахаз беше буквалната славна земя на древния Израил. През 1798 г. духовната славна земя на библейското пророчество започна да владее като шестото царство на

библейското пророчество. Когато седемте времена против буквалната славна земя завършиха през 1844 г., имаше, както в историята на цар Ахаз, надвисваща гражданска война. До 1844 г. смутът от политическите партии, които се разпадаха и образуваха съюзи, почти напълно се беше установил в две категории политически убеждения. По отношение на робството демократите бяха за робството, а републиканците — против робството. От 1798 г. до началото на гражданската война през 1860 г. процесът на оформяне на две категории политически партии беше завършен.

Ахаз представляваше буквалната славна земя и следователно предобразяваше духовната славна земя. Историята на Ахаз предобразява пророческата история, в която пророчеството беше прогласено през 742 г. пр. Хр., и следователно предобразява историята, в която пророчеството завърши. В началната история северното царство, състоящо се от десет племена, се бе отделило от другите две племена в знак на протест срещу божествено установеното управление на южните две племена. Десетте северни племена бяха образували съюз със Сирия, предобразявайки съюза между южната конфедерация и сила, символично представена от Сирия.

Това кратко обобщение посочва, че седемте времена от Левит двадесет и шеста глава са заветно обещание, което постановява или благословение за послушание, или „проклятието“ на робството за непослушание. Северното и южното царство започнаха заедно като един народ, който бе избавен от робство, само за да бъде отново предаден на робство при съответните им завършеци.

Шестдесет и петте години в края на онези пророчества за робство завършиха с духовния Израил в духовната славна земя, в самия мъртъв център на гражданска война на севера против юга. Противниците в гражданската война бяха едно царство, което образува съюз и се отдели от божествено установеното управление, намиращо се в противостоящото царство.

От 1798 година нататък до гражданската война рогът на републиканизма бе подложен на процес, който произведе две категории политически антагонисти, представляващи двете страни на въпросите за робството. Проробовладелските антагонисти, които се стремяха да продължат практиката на робството, изгубиха битката.

От 1798 г. нататък до гражданската война рогът на протестантизма бе подложен на процес, който произведе две групи религиозни противници, представляващи двете страни на въпросите, свързани с робството. Противниците, подкрепящи робството, които се стремяха да продължат първоначалното разбиране на пророчеството за робството, изгубиха битката.

През 1863 г. рогът на републиканизма успя да отхвърли практиката на робството.

През 1863 г. рогът на протестантизма успя да отхвърли пророчеството за робството.

С това те отхвърлиха делото на Милър, Илия за своето време. С това те отхвърлиха и „клетвата на Моисей“, крайгълния камък за своето време. Така Моисей и Илия бяха отхвърлени, само за да се завърнат на 11 септември 2001 г.

Алфа и Омега, чудният лингвист, е записал Своя божествен подпис през цялото време пророчество на „клетвата на Мойсей“, което Самият Той провъзгласи като Палмони, Чудният Броител. Ако не повярвате, наистина няма да се утвърдите.